

[Aksel Møller.]

adskillige Loftsbestemmelser for de forskellige Typer Jordanvendelse efter Kriteriet under 2 000 Kr. pr. ha og over 2 000 Kr. pr. ha.

Som den sidste Finesse blev der truffet en særlig Bestemmelse med Hensyn til Frugtplantager. De blev såt i Relation til Undtagelse og Hovedregel med al mulig skyldig Hensyntagen til de 7 Himle, som dette Forslag efterhaanden er kommet til at hvile paa. Men det synes alligevel, som om man har strammet Garnet lidt vel rigeligt for disse Frugtplantager ved den sidste Bestemmelse, der gaar ud paa, at Grundværdien og ikke Ejendomsskylden skal lægges til Grund for Loftets Beregning. Jeg beder derfor den højtærede Finansminister om som et Plaster paa Saaret at oplyse over for det høje Ting og dermed over for Offentligheden og dem, det drejer sig om, at Bestemmelsen i § 42, Stk. 1, vedrørende Muligheden for en anden Beregningsmaade ved Basisformuens Ansættelse ogsaa kan komme de her nævnte Frugtplantager til gode.

I det hele taget har det med Rette kunnet indvendes, og det er blevet gjort, jeg kan næsten sige indtil Trivialitet, at der i Stigningen i Ejendomsskyldvurderingen pr. Oktober 1945 indgaar Aarene 1937, 1938 og 1939, i hvilke Krigsforholdene ikke har kunnet gøre sig gældende paa Ejendomsskyldværdien. Det, at man nu indtager ogsaa disse tre Fredsaar gennem Vurderingen til Beskatningen, er efter min Opfattelse med Rette blevet kritiseret. For det andet kan jeg ikke se bort fra, at Ejendomsskyldstigningens Inddragelse under Beskatning betyder, at der skal svares Skat af Midler, som aldrig har foreligget i kontant Form, og som et Cirkulære fra Indenrigsministeriet advarer mod at give Laan i. Det kan jo ikke være den højtærede Finansministers Mening at ville tvinge Folk til at sælge deres faste Ejendom. Derfor er ogsaa en Bestemmelse sat ind i § 37, hvorefter Finansministeren har Adkomst til at give Henstand. Denne Paragraf kan imidlertid fortolkes meget snævert. Den opstiller nemlig som Betingelse, at Ejendommen skal tjene som Bolig for Skatteyderen og hans Familie, eller at den i alt Fald skal være et i hans Erhvervsvirksomhed nødvendigt Driftsaktiv.

Jeg beder den højtærede Finansminister om at fortolke disse Henstandsregler, saa vidt det overhovedet er foreneligt med Lovens Hensigt, saaledes, at der tages det mest vidtgaende Hensyn til den enkeltes

Skæbne. Det er saa nemt at opstille lineale Regler, hvorefter alle skal rette sig, men det er utvivlsomt, at med dette dybtgaaende Indgreb kommer man til at bringe enkelte Borgere i en saadan Situation, at kun Finansministerens Velvilje er i Stand til at redde det for den paagældende.

Ogsaa med Hensyn til Værdiansættelsen af Aktier har der over for Udvalget været rejst mange berettigede kritiske Indvendinger. Det har i særlig Grad drejet sig om Aktier i de saakaldte Familieaktieselskaber. Disses Skatteværdi beror paa Skattevæsenets Vurdering, og de kan som bekendt sjældent omsættes, fordi ingen ønsker at overtage en Minoritetspost i et saadant Selskab. Det vil derfor ofte være forbundet med de allerstørste Vanskeligheder for Skatteyderne at betale den Skat, som svarer til Kursstigningen paa disse Aktier. Jeg takker for den Indrømmelse, som er givet denne Kritik i Ændringsforslagene om, at Skattepligten hos Aktionærer i de saakaldte Familieaktieselskaber begrænses, medens den til Gengæld forøges i det paagældende Selskab.

Jeg ved meget vel, at Begrebet „fiktive Stigninger“ ikke spiller nogen Rolle for den højtærede Finansminister eller i alt Fald ikke den samme Rolle for den højtærede Finansminister som for mig. Jeg tillægger dem aldeles afgørende Betydning og mener, at den eneste Udvej, der er levnet den Skatteyder, hvis Formuestigning er opstaaet ved Opvurdering, er Laane- eller Henstandsvejen. Det er derfor af meget stor Betydning, at Udvalget har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Opretholdelsen af Pengebindingsreglerne. Det vil efter min Mening være nødvendigt, at disse i høj Grad lempes, naar Skatten forfalder, fordi man paa Laanemarkedet simpelt hen maa paaregne en Kø af laansøgende Skatteydere. Man har almindeligvis søgt at berolige mig med, at i samme Grad store Udtræk finder Sted paa Indlaanskonti fra Indlaanere, som skal betale deres Eengangsskat, frigøres Kasse-reserve efter Bindingsloven, og at der derfor ikke skulde kunne opstaa nogen Stramning. Det er efter min Mening ikke den fulde Sandhed, for ogsaa her kommer den Omstændighed, at der skal svares Skat af Værdier, der ikke paa noget Tidspunkt har taget en kontant Form og altsaa ikke har aflejret sig i Bankindsud. Forholdet vil saa blive det, at af den Grund maa man paaregne et større Laanebehov, end den enkelte Skatteyder er i Stand til at præstere over sine sædvanlige Tilgodehavender i Bankerne.